

בבית המשפט העליון

ע"פ 6956/10

בפני : כבוד השופט ע' פוגלמן

המערער : עומר טלעת

נ ג ד

המשיבה : מדינת ישראל

ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז, בעפ"ג
17519-09-10, מיום 22.9.10, שניתנה על ידי כבוד השופטת
מ' ברנט

תאריך הישיבה : כ"ז בתשרי התשע"א (5.10.10)

בשם המערער : עו"ד יעל נחמן

בשם המשיבה : עו"ד עדי מנחם

החלטה

ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי (כב' השופטת מ' ברנט), שבמסגרתה נדחתה בקשתו של המערער לעיכוב ביצועו של עונש מאסר שהוטל עליו על-ידי בית משפט השלום עד להכרעה בערעור שהגיש.

1. בית משפט השלום בכפר סבא (כב' השופטת ק' רג'ניאנו) הרשיע את המערער, על בסיס הודאתו, בביצוע עבירות של התפרצות בצוואת, גניבה בצוואת והיזק בזדון בצוואת, לפי סעיפים 406(ב), 384 ו-452 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, וכן בעבירה של הסעה שלא כדין, לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952. לפי עובדות כתב האישום, בהן הודה, כאמור, המערער, הוא פרץ יחד עם תושב האיזור, מוחמד עאלריה (להלן: מוחמד) לביתה של המתלוננת ויחד הם גנבו תכשיטים יקרי ערך שהוטמנו במקום מסתור. בגין הרשתו, נגזר על המערער עונש של 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל ו-10 חודשי מאסר מותנים. כן חויב המערער בתשלום קנס ותשלום

פיצוי כספי למתלוננת. לבקשת המערער, עוכב ריצוי עונש המאסר שהושת עליו בעשרה ימים, תוך הפקדת ערבויות והתחייבות עצמית, על-מנת לאפשר לו לחגוג את עיד אל-פיטר עם בני משפחתו. יצוין, כי מוחמד הורשע במסגרת הליך נפרד, ונגזרו עליו 15 חודשי מאסר בפועל.

2. המערער הגיש לבית המשפט המחוזי ערעור על חומרת העונש שנגזר עליו. בקשה שהגיש לעכב את ביצוע גזר הדין עד להכרעה בערעור נדחתה בהחלטת בית המשפט המחוזי מרכז (כב' השופטת מ' ברנט) מיום 15.9.10. בית המשפט סבר כי סיכויי של הערעור להתקבל אינם גבוהים. זאת, בין היתר, בשל נסיבות ביצוע העבירות שבהן הורשע המערער, וכן בשל תסקיר המבחן שלא כלל המלצה חיובית בעניינו. בצד האמור, נעתר בית המשפט המחוזי לבקשת באת-כוחו של המערער, והורה על עיכוב ביצוע עונש המאסר עד ליום 20.9.10 על-מנת לאפשר הגשת ערעור על החלטה זו.

3. ביום 19.9.10 הגיש המערער בקשה לעיון חוזר בהחלטת בית המשפט המחוזי, בטענה שיש בידיו ראיות חדשות שעשויות לשפר את סיכויי ערעורו. בין היתר, נטען כי אדם אשר שהה עם מוחמד בתא המעצר הצהיר כי זה אמר לו שהמערער הופלל. עוד נטען כי למערער עומדת טענת אליבי שזוגתו יכולה לאשר, וכי טענה זו לא נבדקה על-ידי המשטרה. במקביל, הגיש המערער הודעת ערעור מתוקנת, שבמסגרתה נוספה השגה גם על הכרעת הדין בעניינו, תוך שהוא מבקש לחזור בו מהודאתו, שניתנה – לטענתו – "לאחר שחש מצוקה ולחץ בעקבות הימשכות ההליכים בבית המשפט". בית המשפט המחוזי דחה את הבקשה לעיון חוזר, לאחר שקבע כי אין בטענות החדשות שהועלו כדי להביא לשינוי בסיכויי קבלת הערעור. בית המשפט העיר כי את טענת האליבי – גם אם לא נבדקה על-ידי המשטרה – היה יכול המערער לעלות במהלך משפטו, וכן יכול היה לזמן את זוגתו לשם מתן עדות להגנתו. עוד נקבע כי המערער לא הסביר מדוע נמנע מלברר את הטענה כי הופלל בידי שותפו קודם להודאתו. בית המשפט העיר כי בין אם תתקבל בקשתו להוספת ראיות חדשות, ובין אם לאו, אין בראיות כדי לגרום לשינוי של ממש בהכרעת בית משפט השלום, שניתנה על-בסיס הודאתו של המערער.

מכאן הערעור שלפניי.

4. באת-כוחו של המערער טוענת כי דבר "הראיות החדשות" הגיע לידיעתה רק לאחר שניתן פסק-דינה של הערכאה הדיונית, ולאחר שהמערער טען בפניה כי הודאתו בפני בית משפט השלום ניתנה בשל מצוקה מהתמשכות ההליכים. להשקפת המערער, הראיות החדשות משנות משמעותית את התמונה הראייתית בתיק, ויש בהן כדי לתמוך

בבקשתו של המערער לחזור בו מהודאתו, ולהצביע על סיכויי הגבוהים של ערעורו. נוכח כל אלה, סבור המערער כי יש לעכב את ביצוע עונשו עד להכרעה בערעור – שיידון בחודש נובמבר הקרוב. עוד מוסיף המערער כי מזה למעלה מחצי שנה הוא משוחרר ממעצר, ולכן אין כל הכרח שיתחיל לרצות את עונשו באופן מיידי, כשהערעור בעניינו עתיד להישמע בחודש נובמבר הקרוב. יצוין, כי בדיון שנערך בפניי, ביקשה באת כוחו של המערער להגיש את תצהירו של מוחמד, שבמסגרתו הוא מודה כי הפליל את המערער.

5. באת כוח המשיבה, סומכת מצידה את ידיה על החלטת בית המשפט המחוזי. לשיטתה, התנהלותו של המערער וניסיונותיו לדחות שוב ושוב את ריצוי עונשו, מעידים על סיכויי ערעורו. סיכויים אלה, לשיטת המשיבה, אינם גבוהים כלל, בנסיבות בהן הורשע המערער על סמך הודאתו בבית המשפט. לטענת המדינה, הודעת הערעור המתוקנת, שהוגשה ברגע האחרון, הוגשה ללא בקשה מצד המערער לחזור בו מהודאתו. להשקפת המשיבה, אין בראיות החדשות שמבקש המערער להגיש – אפילו תתקבלנה במסגרת הליך הערעור – כדי להשפיע על סיכוי, מה גם שיהיה זה קשה לבדוק את התצהירים שמבקש המערער להגיש, הואיל והמצהירים הינם שוהים בלתי חוקיים שסיימו לרצות את עונשם. המשיבה לא הסכימה לעכב את ריצוי עונשו של המערער בתקופה קצרה נוספת, וזאת בשל הפגמים שנפלו – להשקפתה – בהתנהלותו הדיונית של המערער.

6. לאחר שעיינתי בבקשה והאזנתי לטיעוני הצדדים, מצאתי כי ראוי להיעתר לערעור באופן חלקי כך שעונש המאסר בפועל שהוטל על המערער יעוכב עד ליום 23.11.10. אכן, קשה לבוא בטרונייה על המדינה המצביעה על כך שהתנהלותו של המערער, לרבות השינויים בבקשות מעת לעת, מעוררת תהיות. בצד האמור, משעה שהערעור על הכרעת הדין עומד להישמע בחודש הקרוב (ומטעם זה בלבד), הרי שבהינתן העובדה שהמערער היה משוחרר בערובה עד כה, ולא הועלתה כל טענה בדבר הפרת תנאי השחרור, ראוי לאפשר לו להשמיע את טענותיו ובקשתו לחזור בו מהודאתו, קודם לתחילת ריצוי עונש המאסר בפועל. בנסיבות העניין, איני רואה טעם לטעת מסמרות באשר לסיכויי הערעור או לסיכוייה של הבקשה להגשת ראיות חדשות, שכן החלטתי זו ניתנת, אך בשל מימד הזמן שנזכר לעיל.

יודגש, עם זאת, כי עיכוב ביצוע עונש המאסר מוגבל לפרק הזמן שנקב. היה והדיון בערעור לא יסתיים במועד שנקבע, יהיה המערער רשאי לפנות בבקשה להאריך את עיכוב הביצוע למותב שידון בערעור, וזה יחליט בה כחכמתו. היה והדיון בערעור

לא יתקיים במועד שנקבע – יפקע הצו, והמערער יהיה רשאי להגיש בקשה חדשה לעיכוב ביצוע אם תהיה עילה לכך. במובן זה, מתקבל הערעור באופן חלקי.

ניתנה היום, כ"ח בתשרי התשע"א (6.10.10).

ש ו פ ט